

udenfor Forfatningen og udenfor det lovmæssige Grundlag, paa hvilket ogsaa Socialdemokratiet og Arbejderklassen bestandig har ønsket at virke, man skal være lidt varsom med Sympati overfor saadanne Bevægelser, for det kan til Tider virke som en farlig Anvisning ogsaa udenfor ens egne Kredse.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde en Forskel paa mig som Statsminister og socialdemokratisk Taler eller Agitator, som han sagde. Jeg tror ikke, det ærede Medlem oplever, at jeg, hvad enten jeg er Statsminister eller andet, ændrer mig med Hensyn til at være Socialdemokrat; det vedbliver jeg at være. Jeg kan godt huske en Artikel i det ærede Medlems Organ „Nationaltidende“, i hvilken der blev sagt: Denne Statsminister tror virkelig, at han kan være Statsminister og vedblive at være Socialdemokrat. Ja unægtelig, det tror jeg virkelig, det har jeg i Sinde at være, og skulde det være en Hindring for min Tilstedeværelse som Statsminister, finder jeg nok en Lejlighed til at gaa af, saa jeg kan vedblive at være Socialdemokrat. Jeg skal tilføje, at jeg ligefrem nyder det ærede Medlem Hr. Pürschels Forsikringer om Mistillid, thi hver Gang han forsikrer om den Mistillid, han nærer til Ministeriet, føler jeg mig overbevist om, at vi er paa den rigtige Vej, saa jeg ikke behøver anden Bevisførelse i saa Henseende.

Der er neppe Anledning til længe at opholde sig ved det, man kalder den politiske Situation. Jeg har set i nogle Aviser i Dag, at nu vilde jeg redegøre for den politiske Situation; jeg har ikke sagt noget saadant til nogen som helst og har heller ikke tænkt mig at gøre det. Jeg tror, at den politiske Situation klarer sig nok, naar Tiden er kommet dertil. Det var meget interessant at høre det ærede Medlem Hr. Fraenkel advare saa stærkt imod Valg, som han gjorde, jeg forstaar deraf, at der altsaa er Maade med den Begejstring, som vi ellers læser, der skulde være indenfor det konservative Parti. Jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at jeg ikke har tænkt paa at etablere Valg paa det Grundlag, det ærede Medlem frygtede, nemlig de korte Bemærkninger, der forleden Dag blev vekslet mellem to Medlemmer af det radikale Venstre og mig. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Pürschel forleden, at Forholdet mellem det radikale Venstre og os havde ændret sig. Det var ganske tydeligt, sagde han, at en saadan Støtte, som den socialdemokratiske Regering fik i 1924—25 og 1925—26, blev ikke tilsagt ved denne Finanslovdebat. Jeg maa sige,

jeg er ikke i Stand til at se Forskellen; den Støtte, der bydes os nu, er sikkert af ganske samme Værdi som den, der har været ydet os de foregaaende Aar, og jeg kan ikke tro, der her er sket nogen som helst Ændring. Det radikale Venstre har som et selvstændigt Parti efter Valget i April 1924 tilkendegivet os, hvorledes Vilkaarene er, det er sket i Ord, som vi ikke har den mindste Grund til at besvære os over, naar Partiets Formand i en Tale ved Landsmødet den 13. April 1924, hvoraf jeg villade mig at citere nogle Linier, sagde: „Fra vor Side“ — altsaa det radikale Venstres — „kan dette Ministerium gøre Regning paa loyalt Samarbejde, og jeg gaar ud fra, at Loyaliteten bliver gensidig, saadan som den var under Krigsperioden, da Socialdemokratiet støttede det radikale Ministerium“.

Et saadant Tilsagn har jeg været særdeles tilfreds med, og jeg antager ogsaa, at dette Tilsagn fremdeles staar ved Magt. Jeg er i det hele taget forbavset over den Omsorg for Ministeriet og Parlamentarismen og Nationen, som i disse Dage kommer til Orde ikke alene her i Salen, men ogsaa i Pressen. I Dag ser jeg, at et radikalt Blad foreholder os alle de forfærdelige Ulykker, der kan ske, hvis vi kommer til Valg. Jeg forstaar ikke dette, for det at beskæftige sig med Tanken om en Appel til Vælgerne i en stor og vigtig Anledning skulde dog virkelig ikke være noget saa enestaaende og heller ikke noget, som kan virke ophidsende og oprivende.

Jeg har nu i et Par Aar baade her og andet Sted læst, at Ministeriet ikke havde noget som helst andet Program end at blive siddende, og det er senest udtalt for 14 Dage siden af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og det ærede Medlem Hr. Fraenkels Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, har allerede for 2 Aar siden sagt: Denne Regering er en Ulykke for Landet. Ja, hvis vi er en Ulykke for Landet, forstaar jeg ærlig talt ikke, at man stritter imod, naar vi nu taler om, at vi vil til at forsvinde, og naar man for 14 Dage siden har sagt, at vi ikke havde andet Program end at blive siddende, forstaar jeg heller ikke den voldsomme Kamp, der foregaar, op og ned, nogle for, andre imod, med Hensyn til at tilvejebringe et Valg, en Appel til Vælgerne til Afgørelse af, hvorvidt denne Ulykke skal vedblive at bestaa for vort Land. Jeg maa formode, at der dog er vundet det ved disse 14 Dage, der er forløbet, og ved den Debat, der har fundet Sted, at man nu er klar over, at der ikke er Beg paa Sæderne, hvor Mini-